

Higgyünk az Ő Fia, Jézus Krisztus nevében és szeressünk

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk János első levele 3. fejezetében a 18. versztől a 24. versig a következőképpen:

Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvel, hanem cselekedettel és igazsággal. Ebből tudható, hogy az igazságból valók vagyunk. És akkor az ő színe előtt azzal biztatjuk a szívünket, hogy bár a szívünk elítél, Isten mégis nagyobb a mi szívünkénél, és mindent tud. Szeretteim, ha pedig a szívünk nem ítél el, bizalommal szólhatunk Isten előtt; és amit csak kérünk, megkapjuk tőle, mert megtartjuk parancsolatait, és azt tesszük, ami kedves őelőtte. Az ő parancsolata pedig az, hogy higgyünk az ő Fia, Jézus Krisztus nevében, és szeressük egymást, ahogyan erre parancsolatot adott nekünk. Aki pedig megtartja az ő parancsolatait, az őbenne marad, és ő is abban; és hogy ő bennünk marad, azt a Lélektől tudjuk meg, akit nekünk adott.

Urunk, Te vagy az út, az igazság és az élet. Teremts cselekvő szeretetet bennünk a Te igéddel! Ámen.

Kedves Testvéreim!

János első levele olyan, mint egy szépen megmunkált drágakő. Minden szimbólumokban gazdag részében ott csillog az evangélium egésze. Hadd biztassalak tehát elsőként mindannyiótokat arra, hogy otthon nyissátok ki a Szentírást, és olvassátok fel János első levelét hangosan az elejétől a végéig. Ez egy nagyon rövid levél. Az egész családnak felolvasva is kevesebb, mint negyed óra. Rövidebb, mint ez az igehirdetés. Kipróbáltam, azért mondom. Ha felolvassátok János első levelét, akkor meglátjátok majd, hogy egymást fogják értelmezni az igeszakaszok, és olyan lesz a levél egésze, mint egy hatalmas virágcsozor, amely Jézus Urunk gyönyörűséges jelenlétével betölt minden jelenlévőt, és az örök élet biztos ígérését adja neki. Próbáljátok meg! Megéri.

Az első kérdés tehát, hogy hol is kezdjük el a megértését a mai igeszakasznak? Kézenfekvő gondolat az, hogy induljunk ki a szeretetből, hiszen ez az a motívum, ami vissza-visszatér az evangéliumi és a jánosi igében is. A szeretet azonban következmény. A kiindulási pont a mi Urunk, Jézus Krisztus nevében való hit. A szeretet ennek a következménye.

Mit jelent az, hogy hiszünk Isten egyszülött Fia, Jézus Krisztus nevében? Azt jelenti, hogy nemcsak megértjük, nemcsak elfogadjuk, hanem benső bizonyosságunk van abban, hogy a kétezzer évvel ezelőtt élt ember, a názáreti Jézus, valóban a Krisztus volt, azaz valóban Isten egyszülött fia, a mi megváltó Urunk. Létünknek ez az állapota vezet el egy nyugvópontra bennünket. Ez az az állapota az életünknek, amikor már szilárd hitünk, benső békességünk és örömünk támadt. Létünknek ez az az állapota, amikor már átérezzük azt, hogy Jézus volt a Messiás, aki összekötötte az eget és a földet, és aki szabadulást hozott minden benne hívő bűnös embernek. Ez az az állapot, amikor átérezzük már azt is, hogy mi magunk mennyire bűnös emberek vagyunk, de mindennek ellenére mégis Jézus mennyire szabadulást hozott nekünk személy szerint életünk és halálunk minden kötöttségéből. Itt van tehát kedves testvéreim, az alfa és az ómega: a Jézus Krisztus nevében való hitben.

Mi következik abból a létállapotból, amelyben benső bizonyosságunk van a Krisztusban? Úgy teszünk, mint ahogyan Jézus elvárná tőlünk? Feltesszük magunknak a „Mit tett volna Jézus

ebben a helyzetben?” kérdést? Ez nem elég, mert ez még mindig csak mi magunk vagyunk. Emberi erővel, emberi akarással nem tudunk eljutni Jézushoz. Jézushoz nem saját magunkon keresztül, hanem egyedül Jézuson keresztül vezet az út. Mi hát a mi szerepünk mindebben? Nekünk el kell tudnunk fogadni azt, hogy Jézus odaadja magát nekünk. Ez nem olyan egyszerű, mint amilyennek látszik... Merthogy nem részletekben adja oda magát Jézus nekünk, hanem teljesen. Jézus olyan és csak olyan megváltónk és szabadítónk lesz, aki saját magunk helyett lesz az életünk Ura és királya. Súlyos „ára” van tehát annak, hogy Jézust befogadjuk a szívünkbe: le kell mondanunk mindarról, ami a szívünket Jézus előtt kitöltötte. Jézus nem tűr meg maga mellett társbérletet. A Teljesség mellé nem fér be több.

Valahol nagyon brutális dolog ez az átalakulás az ember életében, kedves testvéreim. Azért tudom, mert sok elemét megtapasztaltam már saját magam is. Sokszor kifosztva érzi magát az ember abban a folyamatban, ahogyan elfogadja Jézust – Krisztusnak, az ő személyes megváltójának és királyának. Miért érezzük azt néha, hogy Isten kifoszt minket, akkor, amikor éppen teljesen nekünk adja az Ő legnagyobb kincsét, az egyetlen Fiát? Mert Jézus mellett nem marad meg a bűn. Márpedig a bűn, nekünk, embereknek bizony édes. Kellemes dolog bűnben élni. Olyan megszokott, otthonos... Idegenné válunk a saját magunk számára is mihelyt azt érezzük, hogy kiragad minket ezekből a mi kis otthonos, kellemes, mindennapi bűneinkből Jézus azzal, hogy beköltözik a mi szívünkbe, és ott lakozik. Brutálisan új helyzetbe kerülünk: a Jézus közelébe. Hihetetlen távlatok és magasságok nyílnak meg előttünk. Mindezek elrémisztenek. Félelmetes dolog a Jézus közelében élni – úgy elsőre... Nagyon nem egyszerű elfogadni azt a felfordulást az ember életében, amelyet Jézus valódi megérkezése okoz. Sokszor vissza is hőkölünk. Inkább mennénk mi már vissza, a régi magunkba. *„Szép dolog itt, melletted, lenni Uram, de most kérnék ebben egy kis szünetet. Nem kaphatnám egy kis ideig vissza a régi önmagam?”* *„Hagyjon minket Jézus békén ezzel a megváltás-dologgal! Azt senki nem mondta nekünk, hogy a megváltáshoz megváltozás is kell...”* *„Menjünk mi vissza rabszolgának Egyiptomba!”* *„A fenének kellett ez a szabadítás, meg az a hókusz-pókusz a Vörös-tengerrel!”* *Unjuk már a mannat és a sziklából fakasztott vizet! Adjon Isten húst! Most! Ide!!* – És Isten adott húst... Fürjeket. – De azt is eluntuk. – És Isten adott Kánaánt... – De azt is eluntuk. – És Isten adta egyszülött Fiát. – Azt is – elunjuk???

Jézus csak akkor tud betölteni minket, kedves testvéreim, ha mi hajlandók vagyunk Jézusnak teret adni magunkban. Az embernek ez a szabadsága bele van kódolva a teremtés gyönyörű rendjébe. Az evangélium, a kegyelem lényege azonban az, hogyha hiszünk Urunk nevében, ha hiszem, hogy Jézus az én személyes megváltóm, az értem személyesen eljött, meghalt és feltámadt Krisztus, akkor Jézus betölt és megváltoztat engem. Ingyenesen és teljesen. A mi életünk földi életből – a Mennyei Atyához vezető úttá, igazsággá és örök életté lesz.

Mi következik abból konkrétan, hogy megváltoztunk a Jézus Krisztusban? A Jézus-bizonyosságban, a Jézus-bizalomban, a Jézus-bátorságban élés – szeretetet szül. Ez a szeretet, amelyről az igeszakaszunk is beszél. Ez a szeretet azonban nem akármilyen szeretetet! Elsőként a Jézusból kapott szeretet: nem köznapi, nem földi szeretet. Nem olyan szeretet, amely ad valamit és kétszer annyit kér érte cserébe. – Tudjátok kedves testvérek, én már csak mosolyogni tudok azokon az email-eken, amelyekből minden nap kapok legalább húszat... *„Kedves Péter! Sokat gondolunk rád. Hogy vagy? Reméljük, hogy már tökéletesen felgyógyultál!”* – idáig a köznapi, földi „szeretet”... aztán jön a folytatás – minden email-ben szinte kivétel nélkül – *„Kedves Péter! Olyan jó lenne, ha ezt és ezt, azt és azt, amazt és amazt megtennéd nekem...”* Meddig tartott ez a mi emberi, „önzetlen” szeretetünk? Egyetlen sor erejéig??

A Jézusból kapott szeretet, az igeszakaszunkban leírt szeretet – az agapé. Agapé, azaz isteni, önzetlen, feltétel nélkül adott szeretet. Jézus szeretetét nem kell kiérdemelnünk. Jézus szeretetért nem kell megdolgozunk. Nincs „Kedves Péter! Olyan jó lenne, ha ezt és ezt, azt és azt, amazt és amazt megtennéd nekem...” Az agapé nem belátható mértékű szeretet. A János szerinti evangéliumban Urunk ezt hagyta meg nekünk: „Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettem titeket, ti is úgy szeressétek egymást.” (Jn 13,34). Lehetetlen dolog nekünk úgy szeretni egymást, teljesen, agapéval, ahogyan Jézus szeret minket? Nem! Jézustól, a Szentháromság szeretet-kapcsolatából kapjuk ezt az agapé-mértékű szeretetet. Ahogyan a János szerinti levél egy későbbi szakaszában olvashatjuk: „Mi azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket.” (1Jn 4,19). János, a levél írója, saját maga is képes gyakorolni az agapét – nem csak beszél róla. Az igeszakaszunkban elhangzó „szeretteim” megszólítást ugyanazzal az agapé szóval fejezi ki, mint ami az isteni szeretet görög szava.

Mi ennek a mi Jézustól kapott szeretetünknek az első lépése, első jele? Önzetlenség a testvérek iránt? Nem. Emlékezzünk az oltár előtt felolvasott ige nagy parancsolatára. Az első lépés a „szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.” Csak ez *után* következik a „szeresd felebarátodat, mint magadat.” A nagy parancsolat két része nem szakítható el egymástól – és a sorrendjük sem cserélhető fel. Aki Istent nem szereti, nem juthat el a testvérének a kellő szeretetére. Aki viszont a testvérét nem szereti, nem szereti, mert nem szeretheti Istent sem.

Hogyan fogalmaz a mai igeszakaszunk? Ne szóval szeressünk ... hanem cselekedettel és igazsággal. Jakab levele így fogalmazza meg ugyanezt: „A szeretet cselekedetek nélkül meddő és halott” (Jak 2,20.26). Nagyon izgalmas azonban az igeszakaszunk ezen részének az utolsó szava, amely az igazsággal való szeretetre figyelmeztet bennünket. Az igazságra használt görög szó itt az *alétheia*. Azaz nem földi igazsággal, hanem Isten igazságával kell szeretnünk az embertársainkat. Mi a különbség a kettő között? Ég és föld... Isten igazsága az, hogy feláldozza értünk az Ő egyetlen Fiát. Isten igazsága nem ismer a szeretetben és az irgalomban mértéket. Isten maga a szeretet – ahogyan János első levele később többször is megfogalmazza. Azaz a cselekedettel és az igazsággal való szeretetünk nem egy-egy cselekedetünket jelöli, hanem az egész életmódunkat, életünk minden percét. Ennyit kér tőlünk Jézus – nem kevesebbet... Nehéz ez? Nem! Miért nem? Mert Jézus sokkal többet ad nekünk, mint amennyit kér. És „Mi azért szeretünk, mert ő előbb szeretett minket.” (1Jn 4,19). Aki Jézusban él, annak ez az önzetlen és bőkezű adakozás a mindennapjává válik. Az agapéval élő ember nem a saját útját járja, hanem hagyja magát vezetni a Krisztus és a Lélek által.

Mi következik abból, hogy a Krisztusban élünk, és a környezetünkre sugározzuk az ő szeretetét? A benső békénk állapota következik ebből. Bár a szívünk elítél – mondja az igeszakaszunk – mégis bizalommal szólhatunk Isten előtt. A Jézus miatt és a Jézusért – minket szerető, befogadó és visszafogadó Atyaként – és nem bűnösökként elítélő bíróként tudjuk Istent megközelíteni.

Mi mindennek a betetőzése? Az, hogy mindez nem egy múló állapot. Nem egy pillanatnyi kegyelem, ami utána abbamarad. A Szentírás ezt így fogalmazza meg: „Aki pedig megtartja az ő parancsolatait, az őbenne marad, és ő is abban”. Isten az ő szeretetében „meg nem változik” (Mal 3,6). „Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne.” (1Jn 4,16) „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz” (Zsid 13,8). Ha

Jézussal élünk és benne maradunk – akkor ő bennünk marad. A Szentlélek által lesz Jézus Krisztus a bennünk élő és maradó Urunk. Úgy, ahogyan Dávid királynak is ura volt a Krisztus a Lélek által – az oltár előtt felolvasott igeszakaszban.

Kedves Testvéreim! Köszönöm, hogy velem tartottatok ezen a gyönyörű utazáson, amelyen bejártuk ennek a kicsi igeszakasznak néhány fontos részét a sok-sokból. Remélem, hogy kedvet csináltam nektek János első levele egészének a felolvasásához ezzel a kis ízelítővel.

Hogyan lehetne összefoglalni a mai igénk három legfontosabb üzenetét? 1. Hitünk váljon létünk bizonyosságává a Jézus Krisztusban. 2. Ekkor: kibomlik, kivirágzik bennünk az a cselekvő szeretet mások iránt, amelyet mi magunk Jézustól kaptunk és kapunk. 3. Végezetül: megmaradunk a Szentháromsággal és embertársainkkal közös szeretet-áramlásban Urunk Szentleke által itt e földön – és majd az örök életben is. Hát: én csak ennyit kívánok mindannyiunknak. Nem többet: mert több nincsen, hiszen ez a Teljesség – de nem is kevesebbet! Ámen.